

Ižanga

Niekada nepamiršiu, kas atsitiko tą įsimintiną 1981-ųjų metų kovo 23 dieną.

Buvo graži ankstyvo pavasario diena. Sėdėjau atsipalaidavęs žemoje kėdėje ir tiesiog mėgavausi šiltu, pavasariu alsuojančiu oru. Ir staiga pajutau, kaip iš mano kūno gilumos atsirita neapsakomos šilumos banga. Instinktyviai supratau, kad esu ne vienas ir kad su manimi kažkokiu būdu bando bendrauti kita būtybė. Šis jausmas buvo toks stiprus, kad tuojau pat apsidairiau ieškodamas, ant ko rašyti. Mano ranka pati susirado ant stalo atviruką.

Kai tik paėmiau jį ir pasidėjau priešais save, atsitiko keistas dalykas – dešinė ranka tarsi savo valia, be jokių sąmoningų mano pastangų, paėmė rašiklį ir pradėjo rašyti. Jaučiausi taip, lyg ranką būtų valdęs kažin kas kitas. Tas „kažin kas kitas“ japoniškais rašmenimis užrašė žodžius: „Gera žinia, gera žinia.“ Taip apie save pranešė pirmoji su manimi kontaktą užmezgusi Dieviškoji dvasia. Vėliau sužinojau, kad dvasios vardas yra Niko ir kad jis – vienas iš šešių XIII amžiaus vienuolio Ničireno vyresniųjų mokinių.

Maždaug dešimt dienų automatiškai užrašinėjau iš Niko gautą informaciją. Tada mano ranką ėmė kontroliuoti kita būtybė. Tai

buvo Niko mokytojas Ničirenas. Iš pradžių Ničirenas neatskleidė man savo tapatybės ir pasivadino kito savo mokinio vardu. Tačiau netrukus aš susivokiau, kad su manimi bendrauja kaip tik jis.

Buvo labai įdomu, kodėl Ničirenas užmezgė su manimi ryšį. Galbūt, svarsčiau, praeitame gyvenime buvau Ničireno budistinės sektos narys... Ir tik ilgiau pabendravęs su juo sužinojau, kad su Ničirenu mane siejo mano tėvas Saburo Jošikava – tai jis viename iš savo praeitų įsikūnijimų buvo mylimiausias Ničireno mokinys.

Galiausiai Ničirenas pradėjo bendrauti su manimi kiekvieną dieną. Iš pradžių tik rašiau. Ranka, visiškai nekontroliuojama mano valios, staiga imdavo vedžioti raides ir žodžius. Toks bendravimas su Ničirenu tęsėsi nuo 1981 metų kovo galo iki liepos pradžios.

Paskui pradėjau svarstyti, ar būtų įmanoma bendrauti su Ničirenu kokiu nors kitokiu būdu, ir netikėtai pačioje savo esybės gilumoje kelis kartus išgirdau tylų balsą – tuomet supratau, kad galiu bendrauti su Ničirenu žodžiu.

Dvasios, iki šiol vertusios mano ranką rašyti, pradėjo kalbėti man per mano paties balso stygas. Dabar, užuot rašęs, su jomis jau galėjau užmegzti žodinį kontaktą. Žinoma, jei kas nors būtų pamatęs mane iš šalies, būtų pamanęs, kad kuoktelėjau, nes tokiomis akimirkomis atrodau taip, lyg kalbėčiausi su savimi.

Svarbi patirtis, kurią įgijau per tą įsimintiną 1981-ųjų pusmetį, padėjo man suprasti aplinkui egzistuojantį dvasinį pasaulį. Ir pirmiau tariaus, kad šį tą apie tai žinau (labai domėjausi pomirtiniu gyvenimu), tačiau dabar, kai išmokau balsu perduoti dvasinių būtybių žodžius, mano supratimas apie tuos dalykus visiškai pasikeitė.

Galbūt paklausite, kokie specialūs pratimai padėjo man išmokyti automatiškai rašyti ir vėliau bendrauti žodžiu. Atsakymas toks: visa tai įvyko natūraliai. Nemeditavau daug metų krioklio papėdėje, negyvenau pasislėpęs nuo visų kalnuose, nestudijavau jokių ypa-

tingų metodų, nedalyvavau ezoterinėse praktikose. Užteko atidžiai pažvelgti į save ir pasistengti įveikti kai kurias savo ydas.

Man tada buvo dvidešimt ketveri metai ir kai žvelgdavau į savo gyvenimą atgal, suprasdavau, kad esu padaręs daug klaidų. Kruopščiai analizavau jas, o paskui atlikau atgailą už kiekvieną blogą poelgį. Taip ruošiausi atverti savo sielos langą.

Nors dar buvau gana jaunas, aiškiai mačiau, kaip klydau. Praeityje dažnai galvodavau tik apie save ir buvau įsitikinęs, kad mano poreikiai yra patys svarbiausi. Pagrindiniai dalykai gyvenime man buvo sėkmė, kitų rodoma pagarba, aukštas socialinis statusas, pripažinimas. Buvo gėda, kad taip gyvenau.

Tęšiau šį širdies valymo ir gryninimo procesą (nors tuo metu dar nesuvokiau, kad darau būtent tai) ir pasiekiau kitą asmeninės evoliucijos etapą. Kuo nuoširdžiausiai pasiryžau skirti savo gyvenimą žmonėms, nes kitaip toliau gyventi negalėjau.

Praeities apmąstymai mane sukrėtė, netgi galiu pasakyti, kad tada, būdamas vos dvidešimt ketverių metų amžiaus, patyriau pirmą savo mirtį. Taip, tam tikra prasme tai tikrai buvo mirtis, nes manęs, tokio netikro, koks buvau iki tol, neliko.

Nors šis pokytis pažadino karštą troškimą dirbti žmonijos labui, neturėjau nė menkiausio supratimo, kaip tai daryti, nes buvau dar jaunas ir nesukaupęs gyvenimiškos patirties. Nenorėjau atsidėti mažiems gerumo aktams – nors jie labai svarbūs, jaučiau, kad tai nėra mano tikroji misija. Privalėjau rasti būdą, kaip visiškai išnaudoti kitų labai savo gebėjimus ir talentus. Kankino klausimas, kaip tai padaryti.

Ir būtent tuomet su manimi kontaktą užmezgė Ničirenas.

Iš pradžių neketinau rašyti knygų ar perduoti Ničireno žodžius kitiems, nes atrodė, kad gaunama informacija skirta tik man. Su Niči-

renu bendraudavau įvairiu metu įvairiose vietose, pavyzdžiui, kai važiuodavau traukiniu į darbą ar iš darbo arba per pietų pertrauką.

Kai Ničirenas užmezgdavo su manimi kontaktą traukinyje ar kitose viešose vietose, aš, žinoma, negalėdavau garsiai jam atsakyti, todėl paprastai „užrašydavau“ atsakymą ore pirštu lyg rašikliu, ir ta informacija likdavo mano atmintyje. Šis automatinio rašymo būdas be rašiklio ir popieriaus suteikė man puikią galimybę bendrauti su Ničirenu visur.

Iš ankstyvojo bendravimo su Ničirenu laikotarpio aiškiausiai atsimenu štai šiuos jo žodžius: „Mylėk žmones, globok juos ir atleisk jiems.“ Toks buvo jo atsakymas į klausimą, kokia yra mano misija Žemėje – ką aš buvau atsiųstas čia nuveikti. Ničirenas pasakė, kad šie žodžiai sudarys mano gyvenimo filosofijos esmę. Jis nieko detaliau nepaaiškino, tik pridūrė: „Tikėk žmonėmis ir pasauliu. Tikėk Dievą.“ Šiuos žodžius saugau širdyje iki šiol.

Manau, kad juos galima paaiškinti taip: „Tikėk žmonėmis“ reiškia, kad visi turime pasikliauti savyje slypinčia Dieviškąja prigimtimi, nes žmonės iš tikrųjų yra Dievo vaikai. „Tikėk pasauliu“ reiškia, kad turime pasikliauti kitų Dieviškąja prigimtimi. Kitaip sakant, negalime žiūrėti į šį pasaulį kaip į blogį. Mūsų pasaulis yra sukurtas Dievo vaikų ir todėl jis turėtų būti idealus. Turime sukurti Žemėje tokį pasaulį, koks egzistuoja Danguje, tai yra dvasinėje sferoje. Štai taip visi žmonės turėtų galvoti apie Žemės gyventojų bendruomenę. O patys svarbiausi yra žodžiai „Tikėk Dievą“, nes čia prasideda tikėjimas.

Žodžiai „Mylėk žmones, globok juos ir atleisk jiems“ reiškia, kad kiekvienas žmogus sugeba skleisti atjautą. Šis posakis išreiškia mano asmeninės filosofijos esmę. Tačiau kol jis mano gyvenime peraugo į veiksmus, prabėgo dar šešeri metai. Visą tą laiką mažiau apie šių žodžių reikšmę, kol galiausiai supratau, kad jie nusako meilės pakopas.

Tuomet apie šias pakopas parašiau knyga „Saulės dėsniai“ (*The Laws of the Sun*).

Budistai kalba apie nušvitimo siekį ir jo pakopas, o krikščionybėje pačiu svarbiausiu dalyku laikoma meilė. Atrodytų, kad šie du požūriai – nušvitimo siekis ir meilės skleidimas žmonėms – yra nesuderinami, todėl budizmas ir krikščionybė niekada negalės susilieti. Tačiau, mano manymu, yra priešingai: meilė ir nušvitimas ne tik suderinami dalykai, bet ir labai artimai susiję. Meilė bunda tam tikromis pakopomis, kurios yra panašios į nušvitimo stadijas – o tai budizmą su krikščionybe vienija.

Meilės vystymosi pakopas suvokiau šešerius metus mąstęs apie Ničireno man pasakytus žodžius. Supratau, kad pirmoji žmogiškos meilės pakopa yra tokia meilė, kokią mes jaučiame savo tėvams, artimiesiems, draugams ir kitiems žmonėms, kuriuos sutinkame gyvenime. Tai yra natūraliai gimstantis jausmas. Šią pakopą vadinu fundamentaliąja meile. Tokia meilės pradžia. (Smulkiau apie meilės pakopas kalbėsiu 4 šio knygos skyriuje.)

Kitą pakopą pavadinau globėjiška meile. Pasaulyje yra daugybė lyderių. Kas juos padaro tokius? Geriausiai iš jų vienija troškimas globoti kitus. Šie iškilūs žmonės yra pasiekę didingesnę meilės formą, tai esminis jų gyvenimo principas, kelio gairės. Šie lyderiai, išskirtinės asmenybės, myli ne tik tuos, kuriuos mylėti yra savaimė suprantama (šeimos narius, draugus), bet ir daugelį kitų.

Dar aukštesnė meilės pakopa, kurią ne visada pasiekia net ir geriausi lyderiai, yra atleidimo meilė. Ši meilė glaudžiai susijusi su dvasingumu. Žmogus gali daug pasiekti žemiškame lygmenyje ir būti geras globėjas, tačiau to nepakanka, kad jis pasiektų atleidimo meilės pakopą. Atleidimo meilė yra neatsiejama nuo aukšto nušvitimo ir pabudimo lygio. Dvasinis pabudimas priartina žmogų prie Dievo. Suvokiau, kad ši aukštesnė meilės forma – atleidimo meilė – tikrai egzistuoja, ji

apvalo ir išgrynina dvasią, o tada išnyksta poreikis viską skirstyti į gėrį ir blogį. Ir dar suvokiau, kad ši meilės forma yra prieinama tik tikrai religingiems ir dvasingiems žmonėms. Tokios mintys valdo mano širdį nuo tada, kai Ničirenas užmezgė su manimi kontaktą pirmą kartą.

Kai pradėjau gauti dvasinę informaciją iš Ničireno ir kitų Dieviškųjų dvasių, dirbau visą darbo dieną vienoje didelėje Japonijos prekybos kompanijoje. Darbo buvo labai daug.

Gyvendamas tokiu pašėlusiu tempu, širdyje dažnai svyravdavau ir, nors jau buvau pasiekęs pirmą nušvitimo pakopą, vis prisirišdavau prie įvairių žemiškų dalykų. Manau, iš dalies tai lėmė mano troškimas padaryti kompanijoje sėkmingą karjerą. Man vis dar buvo svarbus pripažinimas, norėjau būti geresnis nei mano kolegos. Nepaliaujamai stengiausi būti tarp geriausių, tačiau tai sukeldavo man daug sielvarto. Kai mano karjera pasuko ne tuo keliu, kuriuo norėjau, kančios atsirado dar daugiau. Radosi daugybė kliūčių, kurios darė blogą įtaką mano santykiams su kolegomis ir vadovais. Studijų metais su panašiomis problemomis susidūręs nebuvau ir dabar jos man sukėlė didžiulį vidinį konfliktą.

Japonijoje su naujais darbuotojais elgiamasi kaip su antrarūšiais žmonėmis, kaip su eiliniaisiais armijoje. Visose Japonijos korporacijose paprastai paaukštunami tikrai vyresnieji darbuotojai. Ėmiau abejoti, ar galima vertinti žmones vien pagal tai, kiek metų jie yra išdirbę toje pačioje vietoje, ir visai nekreipti dėmesio į jų protą, dvasinę pažangą ar nušvitimo lygį.

Žinoma, žvelgdami į žmogų dvasinėmis akimis, negalime vertinti jo kaip tikrai gero ar tikrai blogo, tačiau taip pat negalime paneigti, kad kai kurie žmonės yra akivaizdžiai linkę į gėrį, o kiti labiau linksta į blogį. Beje, pasaulis, kaip pastebėjau, į pastaruosius egoizmo ir grynai žemiškų siekių vedamus žmones dažniausiai žvelgia labai palankiai. Tai mane nustebino.

Pasiryžau kurti tokias darbo vietas, kuriose darbuotojai būtų vertinami ne pagal išdirbtų metų kiekį, o pagal dvasinį ir protinį išsivystymą. Troškau, kad kompanijose, organizacijose ir net visame pasaulyje žmonės remtųsi tikromis vertybėmis.

Tačiau dirbant vienoje iš pirmaujančių Japonijos prekybos kompanijų šis tikslas atrodė nepasiekiamas. Nusprendžiau, kad vienintelė išeitis yra kuo geriau dirbti savo darbą ir aplinkiniams rodyti kuo daugiau meilės. Ši meilė reikėsi tiek atvira, tiek diskretiška parama visiems, kam tik įstengdavau ją suteikti. Tuo metu nieko daugiau padaryti negalėjau.

Asmeniniai santykiai klostėsi ne per geriausiai. Nors sugebėjau atverti savo širdį ir jau kurį laiką bendravau su Dieviškosiomis dvasiomis, nuolatos susidurdavau su įvairiomis problemomis, kurios dažnai išvesdavo mane iš pusiausvyros. Kai protą užvaldydavo emocijos, dienos kartais prabėgdavo man taip ir nesąjūsus susikaupti ir pamedituoti.

Kai mintys sukasi tiktai apie asmeninę sėkmę ir protą valdo jausmai (net jei tie jausmai yra pats natūraliausias prielankumas priešingai lyčiai), į širdį kartais pabando įžengti velnias. Kaip dauguma praeities religinių vadovų, aš taip pat buvau priverstas susidurti su įvairiais velnio pavidalais. Iš istorijos žinome Liuciferį, Pragarą valdovą, ir Belzebubą, gundžiusį Jėzų dykumoje, kai jis ten keturiasdešimt dienų meldėsi. Abi šios būtybės puolė ir mane kartu su kitu velniu, galinga dvasine jėga, ezoteriniame budizme gerai žinoma esybe. Jie taikėsi į mano silpnybes ir naudojosi mano jautrumu, kuriuo pasižymi visi, turintys dvasinių gebėjimų. Jie pasirodydavo tomis dienomis, kai jausdavausi blogai ar kai mano protas negalėdavo nurimti, ir bandydavo nukreipti mane nuo pasirinkto Tiesos kelio. Jeigu tik prie ko nors prisirišdavau, velniai stengdavosi tą prisirišimą dar labiau sustiprinti, užliedavo mano protą mintimis apie troškimus ir neleisdavo galvoti

apie jokių kitus dalykus. Galiausiai visiškai išsekau, ėmė kamuoti nemiga.

Neliko kitos išeities, kaip tik su savo velniais susiremti. Žinoma, vėliau supratau, kad tikroji visų bėdų priežastis buvau aš pats. Velniai buvo ne išorėje, o mano paties širdyje. Suvokiau, kad jie sugebėjo įsėlinti per mano silpnybes ir parodyti visą savo jėgą, nes buvau pernelyg išdidus.

Dažnai išklysdavau iš Tiesos kelio, o kartais netgi norėdavau atsikratyti savo gebėjimo priimti dvasinę informaciją. Šiomis silpnumo akimirkomis pasirodydavo velniai. Jie sakydavo man, kad jei nenutrauksiu bendravimo su Dieviškosiomis dvasiomis, neatsisakysiu savo dvasinio kelio, nesiliausiu skleidęs Tiesą kitiems, niekada nerasiu laimės. Man buvo melagingai žadama, esą atsisakęs noro mokytis žmones būsiu greitai paskirtas į aukštesnes pareigas, galėsiu mėgautis aukštesniu visuomeniniu statusu ir didesnėmis pajamomis. Velniai nuolatos taikėsi į mano silpnybes ir gundė atsisakyti nušvitimo, mainais žadėdami žemiškąsias gėrybes ir sėkmę.

Tačiau nepaisydamas visų sunkumų, aš likau ištikimas siekiui tobulėti. Nežinojau, kas manęs laukia ateityje. Nors jaučiau spaudimą siekti žemiškos sėkmės, nemačiau, kur ta sėkmė būtų galėjusi mane nuvesti. Jau buvau gavęs užduotį mylėti, globoti žmones ir atleisti jiems, kita vertus, dar nežinojau, kaip tai daryti. Ir vis dėlto tvirtai tikėjau, kad mano misija man bus atskleista ir kad ta diena ateis tada, kai būsiu tikrai reikalingas pasauliui.

Viskas, ką galėjau padaryti laukdamas tos dienos, tai pripažinti, kad leidasi į šią kelionę kaip eilinių gebėjimų žmogus. Turėjau likti kuklus ir nuolatos tobulėti. Suvokiau, kad ydinga galvoti apie save kaip apie ypatingą asmenybę vien todėl, kad galiu bendrauti su dvasiniu pasauliu. Buvau paprastas žmogus ir turėjau stengtis būti kuo geresnis pilietis bei visuomenės narys. Net praradęs savo dvasinius gebėjimus

ir toliau būčiau siekęs tapti pavyzdžiu kitiems įprastiniame, kasdieniniame gyvenime.

Taip, aš norėjau, kad žmonėms su manimi bendrauti būtų malonu. Siekdamas šio tikslo, trumpam apleidau dvasinį pasaulį ir ėmiau gilintis į save, analizavau savo gyvenimo būdą, norėjau įsitikinti, kad mano veiksmai nėra klaidingi.

Kai jausdavausi geresnis už kitus, mano protas lengvai pasiduodavo velnių kontrolei. Dabar žinau, kad velniai labai lengvai patenka į širdis žmonių, kurie siekia išvystyti ypatingus dvasinius gebėjimus skatinami tik savo išdidumo. Nuo manęs velnius atbaidė ne pasipriešinimas ar dvasinės savybės, o tvirtas pasiryžimas tapti kuo geresniu paprastu žmogumi. Nuolatos kartočiau sau: „Nėra nieko bloga, kad gyvenu paprastą gyvenimą. Man nereikia atlikti nieko didinga, visiškai užteks ir mažų dalykų. Kas gali būti svarbiau, nei gyventi taip, kad galėčiau didžiuotis savimi ir kad žmonės džiaugtųsi galėdami su manimi pabendrauti. Noriu gyventi būtent taip. Nuo šiol visų tikslų sieksiu pamažėle, žingsnis po žingsnio.“ Supratau šio pasiryžimo svarbą ir pradėjau įgyvendinti jį praktikoje. Tada velniai pasitraukė – kai nusprendžiau gyventi paprastai ir skleisti šviesą, jie neteko galios mane persekioti.

Esu įsitikinęs, kad dauguma jūsų, skaitančių šią knygą, domisi dvasiniais dalykais. Kai kurie iš jūsų galbūt jau turi sukaupę dvasinio gyvenimo patirties. Jeigu taip yra, nesistenkite būti išskirtiniai. Privilegijoje suprasti, kad tai pastatytų jus ant baisios bedugnės krašto. Garbės ir prestižo siekis vilioja velnius. Jeigu žinote, kad esate padarę šią klaidą, imkite gyventi paprasčiau, ieškokite šviesos kasdieniuose dalykuose. Kitais žodžiais tariant, pradėkite gyvenimą iš naujo kaip eiliniai žmonės.

Svarbu paklausti savęs: „Jeigu staiga prarasčiau dvasinius gebėjimus, ar vis tiek būčiau geras ir kitų mylimas žmogus? Ar mano gyve-

nimas turėtų prasmę?“ Jeigu atsakymai į šiuos klausimus bus nuoširdus „taip“, vadinasi, galite įveikti velnius, trokštančius užvaldyti jūsų širdį.

Gludindamas sielą kovojau su velniais bemaž šešerius metus. Stengiausi tapti geresnis ir gyventi paprastai bei kukliai. Kai sulaukiau trisdešimties metų, iš mano kasdienių pasiekimų ėmė formuotis šis tas nepaprasta.

Visą tą laiką sėmiausi stiprybės iš savo tėvo Saburo Jošikavos. Jis kaupė mano gaunamą dvasinę informaciją, paskui pasirūpino, kad ji būtų išleista. Pirmiausia išleidome *Dvasinius pranešimus, perduotus Ničirenno* (*The Spiritual Messages of Nichiren*), vėliau pasirodė *Dvasiniai pranešimai, perduoti Kukajaus* (*The Spiritual Messages of Kukai*) ir *Dvasiniai pranešimai, perduoti Jėzaus Kristaus* (*The Spiritual Messages of Jesus Christ*).

Nors mano gauta dvasinė informacija sėkmingai plito, tas metas man vis dėlto buvo skausmingas. Darbe atsirado naujų karjeros galimybių. Artėjau prie vidutinio rango vadovų sluoksnio. Ambicijos vis dar skatino siekti verslo pasaulio aukštumų, tačiau taip pat supratau, kad po senovei gyventi negaliu. Privalėjau rasti būdą, kaip įgyvendinti tą ypatingą misiją, skirtą man šiame pasaulyje. Du keliai buvo nesuderinami tarpusavyje ir žadino vidinį konfliktą.

Apsispręsti kliudė ir nežinomybės baimė. Net ir bendraudamas su Dieviškosiomis dvasiomis nežinojau, kaip kuo veiksmingiau skleisti jų žinias ir kaip sukurti kokią nors organizaciją, kuri padėtų vykdyti šią veiklą.

Apsisprendžiau prieš pat savo trisdešimtąjį gimtadienį. Dvasios, su kuriomis bendravau jau šešerius metus, šioje svarbioje gyvenimo kryžkelėje man pasiuntė tokią žinią: „Atėjo laikas žengti į priekį.“

Išgirdęs tai, pagaliau apsisprendžiau išeiti iš kompanijos. Tvirtai pasiryžau tapti savarankiškas ir atsiduoti Tiesai.

Pirmiau maniau, kad galėčiau ir toliau dirbti kompanijoje, užsidirbti pinigų ir kartu tęsti dvasinę veiklą. Tačiau dabar supratau,

kad pinigų man nereikia. Tiesą sakant, man nereikėjo nieko. Nuo tos dienos mano mintys tapo visiškai aiškios. Man nerūpėjo, kas bus, kai visą savo gyvenimą skirsiu Tiesai. Nerūpėjo netgi tai, kad galiu iš šio gyvenimo pasitraukti.

Išeidamas iš darbo turėjau santaupų, kurių turėjo užtekti maždaug metams. Bet buvau tvirtai apsisprendęs, kad net jei pinigams pasibaigus imsiu badauti, aš tiesiog darysiu tai, ką tuo metu leis galimybės. Darysiu tai, ką noriu daryti, ir nesijaudinsiu dėl ateities. Žinojau tik tiek, kad būtent šia kryptimi noriu eiti. Daugiau nebegalėjau nepaisyti savo pareigos ir pašaukimo. Karjera ir reputacija man staiga neteko prasmės. Buvo nesvarbu, kad kai kurie žmonės galėjo pamanyti, jog elgiuosi netinkamai ar išsikrausčiau iš proto. Tegu, tariau sau, kiti vadina mane guru arba bepročiu – man tai neturi reikšmės. Buvau visiškai pasiruošęs atsisakyti savo pasaulietinio gyvenimo.

Taip gimė Ryuho Okawa. Iki tol į oficialius registrus buvau įrašytas kitu vardu, tačiau kartu su visais dalykais, kuriuos palikau praeityje, nusprendžiau atsisakyti savo seno vardo ir gyventi pasivadinęs šventu Ryuho Okawos vardu.

Pirmąją savo „mirtį“, kaip jau sakiau, išgyvenau būdamas dvidešimt ketverių metų. Kai sulaukiau trisdešimties, patyriau antrąją „mirtį“ ir atsikračiau visko, kas priklausė praeičiai. Mečiau ne tik darbą, bet ir nutraukiau asmeninius santykius su daugeliu žmonių. Lioviausi susitikinėjęs su senais draugais, buvusiais kolegomis, viršininkais ir pavaldiniais. Galima sakyti, atsisakiau viso savo pasaulietinio gyvenimo ir visų pasaulietinių ateities planų bei vilčių. Viską pradėjau iš naujo. Siekdamas įgyvendinti savo misiją, įkūriau organizaciją, kuri vėliau buvo pavadinta *Happy Science* („Laimės Mokslo“) vardu.

Visko atsisakymas leido man gimti iš naujo. Pirmieji keli mėnesiai buvo sunkūs, nes neturėjau jokių pajamų nei galimybių jų gauti. Mane palaikė tik Dieviškųjų dvasių žodžiai ir mano paties ryžtas.

Tačiau atsisakęs senosios tapatybės, galėjau žengti didžiulį žingsnį į priekį. Be to, du kartus „miręs“ nieko jau nebebijojau. Kas nebijo atsisakyti visko, ką turi, taip pat nebeturi ko bijoti. Net ir dabar, kai gyvenu skelbdamas Tiesos žodį, esu pasiruošęs kiekvieną akimirką vėl visko atsisakyti ir pradėti naują gyvenimą tuščiomis rankomis. Esu visada pasiruošęs viską pradėti iš pradžių, todėl nieko nebijau.

Tokia sąmonės būseną yra pirmas žingsnis į pabudimą. Tai patyrė Buda Šakjamunis. Nors jo gyvenimo aplinkybės skyrėsi nuo mūsų, mes abu žengėme tokį pat žingsnį. Abu pasiryžome gyventi dėl Tiesos, supratome savo tikrąją prigimtį ir dvasiškai pabudome. Mano didžiausias troškimas yra toks, kad ateityje tą patį patirtų kuo daugiau žmonių.

Ketinu ir toliau skleisti Tiesą, esu įsitikinęs, kad *Happy Science* („Laimės Mokslo“) organizacija plėsis. Mano darbas tampa vis intensyvesnis, deja, neišvengiamai tenka susidurti su žmonių nesupratimu ar netgi patyčiomis. Atsiranda tokių, kurie tvirtina, esą aš pats ir kiti mūsų organizacijos nariai siekiame asmeninės šlovės ir finansinės naudos. Šiuos kaltinimus žmonės mums meta dėl savo sąmonės būsenos. Du kartus „mirusio“, manęs netrikdo jokia kritika. Taip yra todėl, kad palaidojau savo išdidumą ir man nereikia jokių pasaulietinių pasiekimų, aš nesiekiu asmeninės šlovės. Tiesiog darau tai, kas turi būti padaryta ir ką aš noriu daryti. Įdirbu dirvą. Nekreipiu dėmesio į kaltinimus, kad atseit elgiuosi ne taip, kaip reikia. Tęsiu savo misiją tol, kol bus išdirbtas kiekvienas žemės lopinėlis.

Jausiuosi laimingas tol, kol galėsiu gyventi dėl kitų. Esu atsidavęs visiems dabar pasaulyje gyvenantiems žmonėms. Esu atsidavęs ir tiems, kurie dar gims. Noriu, kad mano dvasinis palikimas būtų naudingas žmonijai ir po dviejų ar trijų tūkstančių metų, kad mano veiklos vaisiai pamaitintų žmonių sielas, atgaivintų jas tarsi neišsenkamas vėsus vanduo dykumos oazėje. Karštai trokštu tapti dvasinių dėsnių šaltiniu.